

EEN ECHTE DAME

Als ik maandagmiddag van onze houtzolder terugkeer met de nodige vondsten voor onze gitaar bouwende klanten, word ik meteen door Janneke aangeklampt. Een middelbare school heeft gebeld, met de vraag of we een MBO-stagiair drie weken ervaring kunnen laten opdoen en voor de benodigde begeleiding kunnen zorgen. Omdat het een stagiair Praktijkroute Economie betreft, sta ik daar niet afwijzend tegenover. Waarom zou ik van de jongere generatie niets kunnen leren? Bovendien liggen er heel wat klusjes te wachten waar ik zelf tegenop zie en bovendien te weinig van weet. Ik vraag Janneke dan ook de school terug te bellen voor wat extra info over de bewuste stagiair, zijn of haar inzet en wat die 'begeleiding' dan precies inhoudt.

Een half uur later al hoor ik van Janneke dat het een keurige en ambitieuze jonge dame betreft, die zeer zelfstandig kan werken, veelzijdig is en waarschijnlijk weinig begeleiding nodig heeft. Nou, dat klinkt allemaal heel goed en we besluiten tot een kennismakingsgesprek.

En dat kennismakingsgesprek verliep prima. Patricia* had zin in haar stage, had geen enkel probleem met door ons al te lang uitgestelde karweitjes en wilde eigenlijk van die drie weken er zes maken. Zowel Janneke als ik gaven vrijwel onmiddellijk onze goedkeuring hieraan. Ook met Shirley en Sophie leek het te klikken.

Al de eerste week bleek dat we ons niet hadden vergist in Patricia. Ze vond Texas & Tweed eigenlijk een beetje opnieuw uit. Vers van het MBO, en boordevol kennis, stelde ze voor regelmatig(re) werktijden in te voeren, wist kosten te drukken, had kennis van pc's, wist onze

website sneller te laten draaien, analyseerde het site-bezoek en ga zo maar door. Patricia verscheen altijd stipt op tijd op het werk. En immer keurig gekleed. Een echte dame! We zagen nú al op tegen de dag dat Patricia weer zou vertrekken.

Druk

Januari en februari waren hier onverwacht drukke maanden. Onze stagiair bood spontaan aan een avondje te komen overwerken. Om eindelijk die Gotoh en Schaller parts eens uit te pakken en in het rek te zetten. En tegen zo'n aanbod zeggen we hier geen "nee."

Patricia had nog wel één vraag. Of haar vriend Rocky (echte naam) er die avond ook kon zijn. Want dat is veiliger: helemaal alleen in zo'n magazijntje in een verlaten wijk buiten Vlissingen, dat zag ze (begrijpelijk) niet zo zitten. Janneke en ik hadden daar geen bezwaar tegen.

En ook al stond er een en ander netjes gestapeld in de rekken, het viel ons de volgende ochtend wel meteen op dat de meeste Gotoh en Schaller-dozen nog stonden waar ze gisteren en de dagen daarvoor ook al stonden...

Pas een week later kwamen we erachter waarom er die avond zo weinig was uitgepakt. Bij de Verzonden Items ontdekken we in het postvak van Patricia bij toeval een bijlage met de extensie mp4. En dat soort bijlagen verzenden wij hier nooit. Janneke en ik besluiten erop te klikken. "Zou het een filmpje over gitaarbouw zijn, of zo?" vraag ik aan Janneke. De blik van Janneke voerspelt niet veel goeds. En binnen enkele seconden zien we de reden waarom er die bewuste avond zo weinig is gewerkt. In het filmpje zien we Patricia en vriend Rocky de liefde bedrijven, en niet zo'n beetje ook. En dat allemaal op, tussen, onder en naast onze tuners, slagplaten, capo's en flacons lijm. Op de achtergrond zien we nog net een doosje Texas & Tweed-

catalogi voorbij komen met daarop het logo van onze drukker. “Maar wie heeft dat gefilmd!?” roept Janneke ineens uit. “Er moet nog een derde persoon bij geweest zijn!”

De volgende dag besluiten Janneke en ik Patricia te confronteren, hoe moeilijk ons dat ook viel. “Tsja, het filmpje staat veilig in een afgeschermd gedeelte van mijn Dropbox en ik dacht dat ik het bij jullie verwijderd had. En ja, ik wist natuurlijk wat Rocky en ik die avond van plan waren. En ik... Ja, het is uhh... Nee, het was...” Op onze vraag of Texas & Tweed in deze hoedanigheid ook op ‘bepaalde’ websites te zien is, werd gelukkig ontkennend geantwoord. Het bleek louter voor privégebruik. Maar ja, om dat soort escapades nou te filmen bij Texas & Tweed... Over de ‘filmer/regisseur’ krijgen we geen duidelijkheid.

In onderling overleg besluiten we het haar school niet van dit voorval op de hoogte te stellen zodat Patricia zonder smetje haar verdere carrière kan voortzetten. We hopen dat ze er wat van heeft geleerd. Wat privé is moet privé blijven, drukken we haar op het hart.

We vinden Patricia nog steeds een goede stagiair. Ze heeft ons veel geleerd en vele uren aan waardevol werk verricht. “Het had écht nooit mogen gebeuren en het zál ook nooit meer gebeuren”, mompelt ze schuldbewust.

En vooral dat laatste klopte als een bus: de confrontatie vond plaats op haar laatste werkdag.

Met een bloementje en een dure fles wijn voor bewezen diensten verlaat ze ons pand. Met opgeheven hoofd. Als een echte dame.

** uit privacyoverwegingen is de naam ‘Patricia’ gefingeerd*